

Ciel

De lucht, het water en de aarde, waar
je hier en nu voor altijd in zult zijn,
bestaan maar voort in eindeloos refrein
en jij zingt zachtjes mee. Ik luister naar

je woorden in de wind, maar hoor ze niet
dan enkel in mijn hart en in mijn geest
als de echo van je stem die is geweest
en nooit meer zingen zal. Je ging en liet

slechts na wat achterblijft en ik vol vuur,
maar tevergeefs toch vatten wil: je beeld
dat lachend leeft in grenzeloze duur.

Ik weet voortaan dat jij mij bent ontvlucht,
omdat de dood ons beiden heeft verdeeld
in leven en in aarde, water, lucht.

Jan

Nu is de werkbank dan alleen:
de krullen liggen er omheen,
de beitel steekt nog in het hout,
en wacht de hand hem zo vertrouwd.

Je stond hier vaak; ging hier voorbij.
De schaaf ligt rustig op haar zij;
een halve eierdop ernaast.
Was je misschien toch te gehaast?

Je bent nu waar je wezen wou
ten laatste, toen het had geduurd
en je wist dat je sterven zou.

Het hout is hard als het moet zijn,
maar volgt de hand die stevig stuurt:
zo tekent zich de levenslijn.